

ГЛАВА XVI.

Никога Търново не бѣ преживявало подобенъ день.

Още десетъ дни преди увѣнчаването, всички друмища за престолния градъ бѣха задрѣстени отъ коли и пешеходци, които бързаха да си намѣрятъ свободни мѣста по ханищата и околнитѣ селища. Технитари, свободни люде, клирици, войници, съ женитѣ и децата си, всички боляри отъ всички български земи, се стичаха къмъ столнината. И всѣки носѣше подаръкъ за царя и царицата: едрорунести овни, млади жребчета, тежки медни пити, риба, стари златици отъ Симеоново време, везби. *Храхангелъ ден*

Презъ нощъта срещу осми ноември, Калоянъ се бѣ върналъ отъ поклонението си въ Мадара, и още рано сутринъта, преди да съмне, бѣ отишелъ да се помоли въ „Свети Димитъръ“, на гроба на братята си.

Сърдцето му ликуваше. Най-после боляри и войводи бѣха разбрали, че той никога не се е мамилъ и съ вѣренъ усѣтъ е водилъ съдбинитѣ на племето си. И сега, признатъ като законенъ владѣтель, той можеше да подкачи борбата за обединението на българитѣ. Съ открито чело и чисто сърдце. Той щѣше да прогони надменнитѣ пришелци, щѣше да смаже коварната Визансъ, щѣше да отблъсне всички, които простираха алчни рѣце къмъ чужди земи. И отново предъ него израстваше като чудно видение юношескиятъ му блѣвъ.

Голѣмото царство отъ Истѣра до Бѣлото, и отъ Синьото до Черното морета... Всички славянски племена събрани около единъ господаръ. Господарьтъ на Хемуса...

Калоянъ колѣнички смирено предъ иконата на Солунския чудотворецъ и дълго отправя горещи молитви къмъ Покровителя на българитѣ.

Въ тишината на черквата шѣпотътъ му се отронваше като лекъ повѣй на ангелско крило.

Когато царьтъ, незабелязанъ отъ никого, напусна храма, слънцето вече златѣше високитѣ назъбени бойници на крепостнитѣ кули. Хладниятъ утриненъ въздухъ замайваше, като опияняваща напитка.